

SMRT PRAVDY

„Ty máš svoji pravdu a já mám taky svoji,“ řekla, když slyšela, že Bůh neschvaluje manželskou nevěru. „Nikdo mi nebude říkat, co je správné a co ne!“

Takové myšlení se v postmoderní společnosti stalo normálním. A v křesťanském prostředí?

Známý anglický spisovatel G. K. Chesterton vyslovil zajímavý výrok: „Tolerance je ctnost člověka bez přesvědčení.“

Celá staletí se zákony v západním světě utvářely podle Božích norem. Neměnná Boží pravda, kterou zjevil ve svém Slově, platila pro všechny lidi, na všech místech a ve všech dobách. Podle ní se rozlišovalo, co je morální a co ne. Je zajímavé, že dnes se projevuje extrémní intolerance vůči těm, kteří se drží absolutní pravdy - jako by něco takového neexistovalo.

Všechna pravda je prý relativní a subjektivní, liší se od člověka k člověku a od kultury ke kultuře. Když se jako křesťané v dnešní době stavíme za nějakou objektivní pravdu nebo hájíme absolutní normy, označují nás jako fundamentalisty nebo fanatiky. Prý ohrožujeme sociální smír a bráníme pokroku, obviňují nás.

V kultuře, která se vyznačuje touto novou tolerancí, je těžké předávat dětem křesťanské hodnoty, jako je úcta, zdvořilost nebo poctivost. Jak máme ve společnosti plně libovůle přijatelným způsobem mladým lidem všteřovat, že pravda je lepší než lež, slušnost než bezostyšnost? Jestliže všechny kulturní hodnoty, pojetí víry a nároky pravdy jsou stejné, pak zvoní umíráček i lidským právům. Vždyť potom i neslýchané extrémní nároky je třeba garantovat stejně jako všechny ostatní požadavky.

Vezměme si například islámské právo, zohavování ženských genitálií, nucené sňatky, sekání

rukou zlodějům nebo upalování vdov - kdo o tom má rozhodovat, když neexistuje žádné všeobecně platné kritérium?

Dokonce i filozof Bertrand Russell, který dlouhou dobu vášnivě popíral představu o definitivním rozlišování mezi dobrem a zlem, na konci svého života řekl: „Milovat je správné, nenávidět je zlé.“ Odkud vzal takový absolutní morální výrok - jak sám říkal - ve světě bez Boha? To nedává smysl!

Ježíš Kristus o sobě jasné a srozumitelně říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život, nikdo nepřichází k Bohu než skrze mne.“ (Jan 14,6) Ježíš je Boží Slovo, které se stalo tělem, je

konečným zjevením, absolutní pravdou.

Dnes si mnoho lidí myslí, že všechna náboženství jsou v podstatě stejná, že se jedná pouze o variace na stále stejné téma. Jak ale největší možné protiklady mohou být všechny pravdivé? V hinduismu je řada neosobních bohů. Islám má jediného boha, ale jeho charakter je úplně jiný než charakter křesťanského Boha. V buddhismu neexistuje odpuštění ani bůh jako osoba; zde je cílem všeho bytí nirvána, rozplynutí se. V křesťanství je cílem všeho bytí znát Boha a navždy s ním žít.

Postoj, že všechny cesty vedou k Bohu, je svůdný, protože nás zbavuje zodpovědnosti za hledání pravdy. To, co si sami sestavujeme, není nic jiného než modla, produkt našich přání. Rozhodující není to, co si já myslím o Bohu, ale co si Bůh myslí o mně.

Biblická víra není nic jiného než důvěra a důvěra předpokládá přesvědčivé důkazy o důvěryhodnosti na jedné straně a ryzí oddanost na straně druhé. Ne že bychom pravdu nemohli poznat, otázka spíš zní, jestli ji chceme poznat. ■

Yvonne Schwengelerová, ETHOS 1/2014

**Rozhodující není to, co si
já myslím o Bohu, ale co si Bůh myslí o mně.**
